

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ

ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੀ.ਡੀ.ਖੋਸੀਆ, ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਜੇ.

ਰਾਮ ਚੰਦ ਪੁਰੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਲਾਹੌਰ ਈਨਾਮਲਿੰਗ ਅਤੇ ਸਟੈਂਪਿੰਗ ਕੰਪਨੀ

ਲਿਮਿਟੇਡ (Liqn. ਵਿੱਚ), ਜਵਾਬਦਾਤਾ

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 39 ਆਫ 1958

ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ (1913 ਦਾ VII)—ਸੈਕਸ਼ਨ 167, 168 ਅਤੇ 229—
ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ੀਅਲ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਐਕਟ (1920 ਦਾ V)—ਸੈਕਸ਼ਨ 28(7) ਅਤੇ 34—ਪ੍ਰੋਵੇਬਲ
ਕਰਜ਼—ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਰਜ਼ਾ ਪਰ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ
ਵਾਇਨਿੰਗ ਅੱਪ ਆਰਡਰ ਦੀ ਮਿਤੀ—ਕੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੈ—ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ (1908 ਦਾ
IX—ਬਾਹਰੀ ਮਾਮਲੇ—ਕੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਕਰਜ਼ਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ
ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਜ਼ਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸਮਾਪਤੀ
ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ,
1913 ਦੀ ਧਾਰਾ 167 ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਖਾਸ ਲੈਣਦਾਰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ
ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਧਿਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ,
ਉਹ ਸਾਰੇ ਲਾਭਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਨੂੰ
ਭੋਗਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਾਹਰੀ ਹਾਲਾਤਾਂ
ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਵਾਂ ਜਾਂ ਅਣਚਾਹੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ
ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵੀ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਬਾਹਰੀ ਸਥਿਤੀ
ਹੈ ਜੋ ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅੰਤਮ ਆਦੇਸ਼
ਅਸਲ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਗਲਪ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ

ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੱਥ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਣ ਜਾਂ ਸ਼ੱਕੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦਿਵਾਲੀਆ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 28(7) ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 168 ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਲੈਣਦਾਰ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਉਪਾਅ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋਖਮ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਮਾਪਤੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਅਤੇ ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ (1913 ਦੇ VII) ਦੀ ਧਾਰਾ 202 ਦੇ ਅਧੀਨ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ, ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਟੇਕ ਚੰਦ, ਮਿਤੀ 8 ਜਨਵਰੀ, 1958 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਸੀ.ਓ. 1955 ਦਾ 96

ਬੀ.ਆਰ. ਤੁਲੀ, ਇੱਕ ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ ਭਾਗੀਰਥ ਦਾਸ।

ਨਿਰਣਾ

ਖੇਸਲਾ, ਸੀ.ਜੇ.—ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਹ ਅਪੀਲ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਕੰਪਨੀ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਸਬੰਧ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਲੈਣਦਾਰ ਨਾਲ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਮੈਸਰਜ਼ ਰਾਮ ਚੰਦ, ਪੂਰੀ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼। ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਲਾਹੌਰ ਐਨਾਮੇਲਿੰਗ ਐਂਡ ਸਟੈਂਪਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ, ਲਿਮਟਿਡ ਤੋਂ ਮੈਸਰਜ਼ ਰਾਮ ਚੰਦ ਪੂਰੀ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼ ਨੂੰ 2,359-7-9 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਬਕਾਇਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਿਦਵਾਨ ਕੰਪਨੀ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਰਜ਼ਾ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੇਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੰਪਨੀ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਲੈਣਦਾਰ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਸਰਜ਼ ਰਾਮ ਚੰਦ ਪੂਰੀ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼ ਨੇ ਲੈਟਰਜ਼ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਦਾਅਵਾ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੇਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 21 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1952 ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ 23 ਸਤੰਬਰ, 1953 ਦੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਪੱਖਾਂ ਤੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਰਜ਼ਾ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਵਸੂਲੀ ਯੋਗ ਸੀ। ਕਰਜ਼ਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇੱਕ ਸਾਬਤ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕਰਜ਼ਾ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਸਮਾਪਤੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਜੱਜ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਮਾਪਤੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਸਬੰਧਤ ਮਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਕਈ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ 'ਚ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਸੇ ਮੁਦਈ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੱਕ ਲਿਕਵਿਡੇਸ਼ਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਹ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ-

"ਇੱਕ ਲੈਣਦਾਰ ਨੂੰ ਜੋਖਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਵਾਇਨਿੰਗ-ਅਪ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸਫਲਤਾ 'ਤੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਸਮਾਪਤੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਇਸ ਲਈ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਲੈਣਦਾਰ ਆਪਣੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਰੁਕ ਸਕਦੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 168 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦੀ ਬਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਦਾਅਵਾ, ਜੋ ਕਿ ਸਮਾਪਤੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ-

"ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਿਧਾਂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪਵਾਦ, ਜੋ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਨੂੰ ਤੰਗੀ ਜਾਂ ਵਾਜਬਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਮਲਾ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਕਰਜ਼ਾ, ਜੋ ਕਿ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਵਸੂਲੀਯੋਗ ਅਤੇ ਸਾਬਤ ਹੋਣ ਯੋਗ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਮਾਪਤੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਤੇ ਸਮਾਪਤੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਕਰਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 229 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੇਲੋੜੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਭਾਗ ਦਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ: -

“ਕਿਸੇ ਦਿਵਾਲੀਆ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਅਤੇ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਮੰਨੇ ਜਾਣਗੇ ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਿਵਾਲੀਆ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ। ਵਿਵਸਥਿਤ ਦਿਵਾਲੀਆ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ; ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਸੰਪੱਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲਾਭਅੰਸ਼ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣਗੇ, ਸਮਾਪਤੀ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਜਿਹੇ ਦਾਅਵੇ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਇਸ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ ਇਹ ਭਾਗ।”

ਜਿੱਥੇ, ਇਸਲਈ, ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਦਿਵਾਲੀਆ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਸੂਲੀਯੋਗ ਕਰਜ਼ਿਆਂ, ਪ੍ਰੋਵਿੰਸ਼ੀਅਲ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਐਕਟ ਜਾਂ ਪ੍ਰੋਜ਼ੀਡੈਂਸੀ ਟਾਊਨਜ਼ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸੀਮਾ ਆਦਿ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਲਾਭ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 168 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ-

"ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸ਼ੁਰੂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਇਹ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ੀਅਲ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 28(7) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨ

"ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਸਬੰਧਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਹ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।"

ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 171 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ੀਅਲ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 28(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਨ। ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 171 ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ੀਅਲ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਰਿਟ 'ਤੇ ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਧਾਰਾ 167 ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ-

"ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਸਾਰੇ ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਯੋਗਦਾਨਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਲੈਣਦਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।"

ਇਸ ਧਾਰਾ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਖਾਸ ਲੈਣਦਾਰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਧਿਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਲਾਭਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਭੋਗਦਾ ਹੈ।

ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਹ ਕਰਜ਼ੇ ਸਾਬਤ ਹੋਣ ਯੋਗ ਹਨ ਜੋ ਨਿਰਣਾਇਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਰਜ਼ੇ, ਜੋ ਕਿ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਨ, ਨੂੰ ਧਾਰਾ 28(7) ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਯੋਗ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 28(7) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ੀਅਲ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 34 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ

ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 34(2) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ:-

"ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਕਰਜ਼ੇ ਅਤੇ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ, ਵਰਤਮਾਨ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ, ਕੁਝ ਖਾਸ ਜਾਂ ਅਚਨਚੇਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਦੀਵਾਲੀਆ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਹ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੇ ਡਿਸਚਾਰਜ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਧੀਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰੇ ਅਜਿਹੇ ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਾਬਤ ਹੋਣ ਯੋਗ ਕਰਜ਼ ਮੰਨੀ ਜਾਵੇਗੀ"

ਜੇਕਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 34(2) ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 28(7) ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਜ਼ਾ ਜੋ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਹੋਣ ਯੋਗ ਸੀ ਪਰ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਨਹੀਂ, ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 34(2) ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦਾ ਖਾਸ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਮਿਤੀ ਦਾ ਜਦੋਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਧਾਰਾ 28(7) ਨੂੰ ਵੀ ਧਾਰਾ 34(2) ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਰਜ਼ੇ, ਜੋ ਕਿ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ. ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਕੇਸ ਨਿਜ਼ਾਮ, ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ (1), ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 34 ਧਾਰਾ 28 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (7) ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਕਰਜ਼ਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਆਦੇਸ਼ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬੀਤ ਗਿਆ। ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਰਜ਼ਾ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਬਤ ਹੋਣ ਯੋਗ ਸੀ। ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ, ਬਾਇਰਾਮਜੀ ਬੋਮਨਜੀ ਤਲਾਟੀ ਬਨਾਮ ਸਰਕਾਰੀ ਅਸਾਈਨਨੀ, ਬੰਬੇ (2) ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਆਇਆ। ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ, ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਸੀ-ਟਾਊਨ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਉਪਬੰਧ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਦੇ ਐਕਟ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਦੱਖਿਆ-

"ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 51, ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਸੀ ਟਾਊਨਸ਼ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਦਿਵਾਲੀਆ ਐਕਟ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ 'ਤੇ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਦਿਵਾਲੀਆ ਨਿਵਾਸਾਂ ਦੀ ਸੰਪਤੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਿਯੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਫਰਜ਼ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਵੰਡਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਭਾਰਤੀ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਕੋਈ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਅਤੇ ਲੈਣਦਾਰ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।

ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਐਕਸ-ਪਾਰਟ ਰੋਸ ਵਿੱਚ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਲਾਰਡ ਚਾਂਸਲਰ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਤੋਂ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ: ਕੋਲਸ (1) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ -

"ਤਕਨੀਕੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਜੇ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਅਸਾਈਨਟੀ ਵਿੱਚ ਸੌਂਪਣਾ ਹੈ; ਉਹ, ਇਸ ਲਈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਟਰੱਸਟੀ ਹਨ: ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਨਿਯਮ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਟਰੱਸਟ ਬਣਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਰਜ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਜਾਂਦੀ, ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤਣ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਤੀਜਾ ਮਾਮਲਾ ਮਦਰਾਸ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਸੀ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ [ਏ. ਸੁਬਰਾਮ ਅਨੀਆ ਆਈਏਰ ਬਨਾਮ ਐਸ. ਮੀਨਾਕਸ਼ੀ-ਸੁੰਦਰਮ ਚੌਟੀਅਰ ਅਤੇ ਹੋਰ (2)]। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੰਪਿਊਟਿੰਗ ਸੀਮਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਮਿਤੀ ਉਹ ਮਿਤੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ, ਜੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਵਰਦਾਚਾਰੀਆ, ਜੋ. ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਕੁਝ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੱਲ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੀ ਰਾਏ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ. ਇਹ ਨਿਰੀਖਣ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਪੰਨਾ 577 'ਤੇ ਕਾਲਮ 2 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨ:-

“ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮਾਮਲਾ ਇੰਟੀਗਰਾ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਜਾਂ ਸੁਝਾਏ ਗਏ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਸੰਕੋਚ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਲਾਹੌਰ ਅਤੇ ਬੰਬਈ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਸਮੇਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ, ਸਹੀ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸੀਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ 'ਤੇ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ. ਜਵਾਲਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬਨਾਮ ਜਵਾਲਾ ਬੈਂਕ, ਲਿਮਟਿਡ, (1) ਵਿੱਚ, ਜੋ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਸੀ, ਵਿਚਾਰਨ ਦਾ ਨੁਕਤਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਹੀ ਸੀ। ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸਮਾਪਤੀ ਲਈ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਕੰਪਿਊਟਿੰਗ ਸੀਮਾ ਲਈ ਸੰਬੰਧਿਤ ਮਿਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ। ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ, ਜੋ ਕਿ ਸਮਾਪਤੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ, ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਯੋਗ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਪੈਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਹਵਾਲੇ ਦਿਸਦੇ ਹਨ:-

“ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਮਾਪਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ 1 ਅਗਸਤ, 1949 ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਸਮਾਪਤੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 1 ਜੁਲਾਈ, 1939 ਤੋਂ 30 ਜੂਨ, 1943 ਤੱਕ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਤਨਖਾਹ ਲਈ ਕਲੇਮ ਸੀਮਾ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵੇਂ ਲਿਮ ਦੀ ਧਾਰਾ 116 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਛੇ ਸਾਲ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ।”

ਇਹ ਕੇਸ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੀਮਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। . ਇਹ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 168 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਨੇ ਹੇਮ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਉਹ ਕੇਸ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰੋਵਿੰਸ਼ੀਅਲ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 53 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਧਾਰਾ 53 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਬਿਲਕੁਲ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਧਾਰਾ

28(7) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹਨਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਧਾਰਾ 54 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵੱਲ ਵੀ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਜੋ ਕੁਝ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮਗਨਦਾਸ ਭੁਕਨਦਾਸ ਬਨਾਮ ਭਾਲਚੰਦਰ ਰਾਮਰਾਓ (2) ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰੋਵਿੰਸ਼ੀਅਲ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 78(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਭਾਗ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਿਆਦ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਮਾਂ ਹੈ ਜੋ ਨਿਰਣਾਇਕ ਆਦੇਸ਼ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਉਸ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬੀਤਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ 28(7) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਸੋਧ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੋਵਿੰਸ਼ੀਅਲ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 53 ਅਤੇ 78(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੈਕਸ਼ਨ 34 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੁਝ ਕਰਜ਼ੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਆਦੇਸ਼ ਬਣਾਉਣ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 28(7) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਇਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਿਨ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 34 ਅਤੇ 28 (7) ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 53 ਅਤੇ 78 (2) ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸੋਧ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੇਸ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ *F atm a Bi v. Nagoorkhan* ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (1)। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ 22 ਅਕਤੂਬਰ 1928 ਨੂੰ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਕਰਜ਼ਾ ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਸੀ, 20 ਅਕਤੂਬਰ, 1928 ਨੂੰ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦਿਨ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਅਤੇ ਛੁੱਟੀ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਐਤਵਾਰ ਸੀ ਅਤੇ 22 ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਉੱਠਿਆ ਕਿ ਕਰਜ਼ਾ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਬਿੰਦੂ, ਕੀ ਕਰਜ਼ਾ ਸਾਬਤ ਹੋਣ ਯੋਗ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਦਿਨ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਦਿਨ ਦਾਅਵਾ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ, ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ 20 ਅਤੇ 21 ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 22 ਅਕਤੂਬਰ, ਦਾਅਵਾ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਨੁਕਤਾ ਉਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੀਵਾਲੀਆ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੀ ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਸੀਮਾ

ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਬੰਧਿਤ ਮਿਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ ਤੱਥ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ, ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਾਰ ਸੀ ਕਿ ਫਾਈਲਿੰਗ ਦੀ ਮਿਤੀ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਉਹ ਮਿਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਸੀਮਾ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਸੀਮਾ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਬਾਹਰੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਵਾਂ ਜਾਂ ਅਣਚਾਹੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 168 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਝਿਜਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਕਿ ਸੀਮਾ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸੀਮਾ ਚੱਲਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਬਾਹਰੀ ਨਹੀਂ। ਹਾਲਾਤ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ-

"ਇਹ ਤਰਕਪੂਰਨ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕਿਸੇ ਬਾਹਰੀ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਕੀ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਿਸੇ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਾਂ, ਸ਼ੱਕੀ ਤੱਥ 'ਤੇ', ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਈ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।"

ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵੀ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਬਾਹਰੀ ਸਥਿਤੀ ਹੈ ਜੋ ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅੰਤਮ ਆਦੇਸ਼ ਅਸਲ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਗਲਪ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਉਪਬੰਧ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੱਥ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਣ ਜਾਂ ਸ਼ੱਕੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੀਵਾਲੀਆ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 28(7) ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 168 ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਲੈਣਦਾਰ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਉਪਾਅ ਕਰਨ ਦਾ ਜੋਖਮ ਉਠਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਉਪਾਅ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਬਰਬਾਦੀ। ਕੰਪਨੀ ਦੀ

ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਅਜਿਹੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਮ ਉਪਾਅ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਨਾ ਅਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕੰਪਨੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਲਾਭਅੰਸ਼ਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਲੈਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਾਪਤੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀਵਾਨੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਖਾਸ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਉਪਾਅ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੈ। ਕੰਪਨੀ ਕਾਨੂੰਨ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਵਾਰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਵਾਇਨਿੰਗ ਅੱਪ ਆਰਡਰ ਉਸ ਦਿਨ ਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਮਾਪਤੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਾਫ਼ੀ ਤਰਕ ਨਾਲ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਲੈਣਦਾਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਉਪਾਅ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅੰਤਮ ਮੁੱਦੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਉਪਾਅ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਉਪਾਅ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਪੈਂਡਿੰਗ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਿਹਤਰ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਉਸ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀਮਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੈਣਦਾਰ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਦਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਕਰਜ਼ੇ 'ਤੇ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਸਮਾਪਤੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 229 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਮਾਨਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਦਿਵਾਲੀਆ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਕਰਜ਼ਾ, ਜੋ ਦਿਵਾਲੀਆ ਹੋਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਧਾਰਾ 34(2) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਸਾਬਤ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕਰਜ਼ਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹੀ ਨਿਯਮ

ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ ਐਕਟ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਾਂਗਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਕਰਜ਼ਾ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੀਮਾ ਦੁਆਰਾ ਲਾਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਕੰਪਨੀ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ/ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ 2,359-7-9 ਰੁਪਏ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਖਰਚੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰੇਗਾ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।